A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (második tanács)

2010. szeptember 29.*

A T-378/07. sz. ügyben,

a **CNH Global NV** (székhelye: Amszterdam [Hollandia], képviselik: M. Edenborough barrister és R. Harrison solicitor)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli: A. Folliard-Monguiral, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

* Az eljárás nyelve: angol.

az OHIM első fellebbezési tanácsának egy piros, fekete és szürke színű traktort ábrázoló megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozása iránti kérelmére vonatkozó, 2007. július 5-i határozatával (R 1642/2006-1. sz. ügy) szemben benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (második tanács),

tagjai: I. Pelikánová elnök, K. Jürimäe és S. Soldevila Fragoso (előadó) bírák,

hivatalvezető: K. Pocheć,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2007. október 2-án benyújtott keresetlevélre,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2008. január 15-én benyújtott válaszbeadványra,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2008. május 13-án benyújtott válaszra,

a 2010. március 17-i tárgyalást követően,

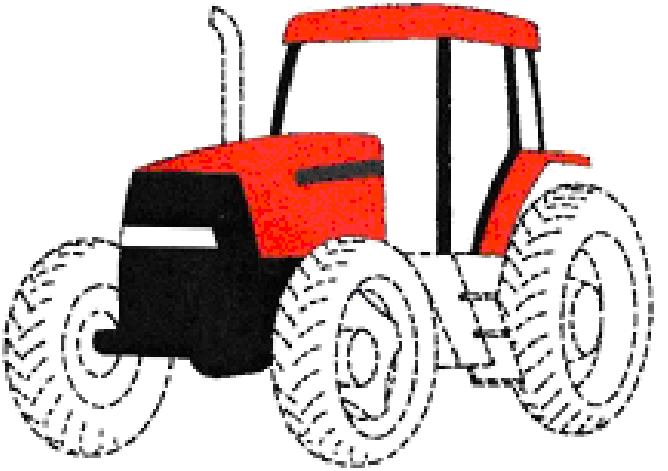
meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 2004. július 15-én a felperes, a CNH Global NV a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) (helyébe lépett a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK rendelet [HL L 78., 1. o.]) alapján közösségi védjegy lajstromozása iránti kérelmet nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM).

2 A lajstromoztatni kívánt védjegy az alábbi ábrás megjelölés volt:

3 A szóban forgó megjelöléshez az alábbi leírást csatolták: „[a] piros, a fekete és a szürke szín kombinációja, amelyeket egy traktor külsején alkalmaznak, a pirosat a motorháztetőn, a tetőn és a sárvédőkön, a világosszürkét és a sötétszürkét a motorháztetőn egy vízszintes vonal formájában, a feketét pedig a hűtőrácson, az alvázon és a külső függőleges merevítőkön”.

4 A védjegybejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 12. osztályba tartozó áruk vonatkozásában tették, az alábbi leírással: „Traktorok”.

5 2006. október 27-én az elbíráló azzal az indokkal utasította el a lajstromozás iránti kérelmet, hogy habár a felperes bizonyította, hogy a nyugat-európai tagállamokban „kiemelkedő" értékesítési adatokkal rendelkezik, nem bizonyította a szóban forgó megjelölés intenzív használatát az új tagállamokban – amelyek főként mezőgazdasági államok –, és hogy következésképpen nem volt megállapítható, hogy a bejelentett védjegy a használata révén megkülönböztető képességet szerzett az Európai Közösség jelentős részén.

6 2006. december 15-én a felperes fellebbezést nyújtott be az elbíráló határozata ellen. 2007. július 5-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) az első fellebbezési tanács elutasította a fellebbezést, helybenhagyva ezt a határozatot.

7 A fellebbezési tanács lényegében kiemelte egyrészt azt, hogy az érintett vásárlóközönség a mezőgazdasági termelőkből áll, és másrészt, mivel a szóban forgó színkombináció nem rendelkezik bennerejlő megkülönböztető képességgel, a bejelentett védjegy csak azzal a feltétellel lajstromozható, ha használat révén megkülönböztető képességet szerzett a Közösség jelentős részén. Márpedig a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a felperes nem bizonyította, hogy ez a feltétel teljesül, mivel egyfelől a releváns piac meghatározásakor nem vette figyelembe az új tagállamokat, másfelől az értékesítési adatok mind e tagállamokban, mind pedig néhány régi tagállamban nyilvánvalóan elégtelenek a fent említett megjelölés intenzív használatának bizonyításához.

A felek kérelmei

8 A felperes keresetében azt kéri, hogy a Törvényszék:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;

– az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

9 Az OHIM keresetében azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

Indokolás

10 A felperes keresetének alátámasztására lényegében egyetlen, a 40/94 rendelet 7. cikke (3) bekezdésének (jelenleg a 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése) a megsértésére alapított jogalapra hivatkozik.

A felek érvei

11 A felperes úgy véli, hogy az érintett vásárlóközönség, amely a teljes lakosságnak csak nagyon csekély arányát képviseli, védjegyként észleli az általa gyártott traktor színkombinációját, és a különböző tagállamokban ugyanolyan módon észleli azt.

12 A felperes úgy ítéli meg, hogy az érintett vásárlóközönségbe beletartoznak a jelenlegi traktortulajdonosok, valamint a jövőbeni traktorvásárlók, azok azonban nem, akik mindössze potenciálisan érdeklődnek ezen áruk iránt, mivel csak az előbbieknek fűződik valódi érdekük ahhoz, hogy a védjegy betöltse az áruk kereskedelmi származásának azonosítására irányuló alapvető funkcióját.

13 A felperes szerint a „mezőgazdasági termelő” fogalma nem vehető figyelembe az érintett vásárlóközönség meghatározása céljából, mivel az pontatlan, és olyan nem releváns személyeket is magában foglal, mint a kistermelők, vagy azok a mezőgazdasági termelők, akik nem rendelkeznek traktor vásárláshoz forrásokkal. Így a fellebbezési tanács tévesen állapította meg, hogy általánosságban a mezőgazdasági termelők alkotják az érintett vásárlóközönséget, és e hiba vezetett ahhoz, hogy az előterjesztett bizonyítékokat tévesen értelmezte.

14 A felperes ily módon vitatja az OHIM által tett azon megállapítást, miszerint elismeri, hogy az érintett vásárlóközönség általánosságban a mezőgazdasági termelőkből áll.

15 A felperes arra hivatkozik, hogy az ítélkezési gyakorlat értelmében a védjegy használata révén megszerzett megkülönböztető képességét az érintett vásárlóközönség jelentős része tekintetében kell bizonyítani, azonban nem az említett vásárlóközönség egésze tekintetében. Ezenfelül ezt a releváns földrajzi piac jelentős részére vonatkozóan kell bizonyítani, de nem erre az egész területre vonatkozóan, mivel – az OHIM állításával ellentétben – semmilyen fordulat nem történt az ítélkezési gyakorlatban, és jogalkotási reformra sem került sor ebben az értelemben.

16 A felperes kifejti továbbá, hogy „megvalósíthatatlan" az OHIM azon álláspontja, miszerint a védjegy megkülönböztető képességének a használat révén történő megszerzését minden egyes tagállam teljes területére és az érintett vásárlóközönség egészére vonatkozóan kell bizonyítani.

17 A felperes szerint az érintett vásárlóközönség nem egyformán oszlik meg minden tagállam között, és a megfelelő használat mértéke tehát az egyes tagállamokra jellemző különleges feltételektől függően változik.

18 A felperes úgy ítéli meg, hogy a jelen esetben az érintett áruk összértékesítési adatai, a lefedett földrajzi terület, valamint az a tény, hogy az értékesítések nem egyformán oszlanak meg a Közösségen belül, nem releváns annak megállapításához, hogy a bejelentett védjegy használata révén megszerezte-e a megkülönböztető képességet a Közösség jelentős részén. A figyelembe veendő tényező egyfelől az értékesítéseknek a piac méretéhez viszonyított száma, másfelől az érintett vásárlóközönség földrajzi megoszlása.

19 A felperes azzal érvel, hogy a jelen esetben a bejelentett védjegy által érintett áruk értékesítési adatai „kiemelkedők” a nyugat-európai tagállamokban. Így a bejelentett védjegy használata révén szerzett megkülönböztető képességet a Közösség 90%-át képviselő, és ezáltal a Közösség lényeges részének minősülő régi tagállamokban, és ilyen megkülönböztető képességet szerzett tehát az érintett vásárlóközönség tekintetében a 40/94 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése értelmében.

20 A felperes azt állítja, hogy a lakosság mérete, a földrajzi terület kiterjedése, és az a tény, hogy a kelet-európai tagállamok mezőgazdasági államok, nem releváns körülmények annak megállapításához, hogy a bejelentett védjegy használata révén megszerezte-e a megkülönböztető képességet a Közösség jelentős részén. Véleménye szerint az érintett vásárlóközönség az a tényező, amelyet figyelembe kell venni. Mindenesetre ezekben a tagállamokban a mezőgazdasági vállalkozások túl kicsik a traktor használatához, és az érintett vásárlóközönség a Közösség e részén következésképpen nagyon szűk körű. Az OHIM tehát tévesen állapította meg, hogy a felperes figyelmen kívül hagyta a kelet-európai tagállamokat, és nem vette figyelembe az új tagállamok piacát, mivel elhanyagolhatónak tekintette azokat.

21 A felperes fenntartja, hogy az OHIM „megtévesztő módon és főként tévesen” alkalmazta az értékesítési adatait.

22 A felperes továbbá azt állítja, hogy az OHIM a válaszbeadványában két, az elbíráló és a fellebbezési tanács előtt sem hivatkozott kérdést vetett fel, amely egyfelől a szakmai csoportosulások azon két képviselőjének a függetlenségére vonatkozik, akiknek a nyilatkozatát a keresethez csatolva a felperes benyújtotta, illetve arra vonatkozik, hogy e képviselők alkalmasak-e annak meghatározására, hogy egy adott védjegyet hogyan észlelnek Európában; másfelől a bejelentett védjegynek a CASE, illetve a CASE INTERNATIONAL szóvédjeggyel együttesen történő használatára vonatkozik. Ezek az érvek nem megalapozottak, mivel egyfelől a fenti képviselők alkalmasak annak megállapítására, hogy a védjegyet hogyan észlelik, másfelől – mivel a bejelentett védjegy

szóbeli elemei olvashatatlanok – továbbra is a színkombináció az egyetlen megkülönböztető elem.

23 Végezetül a felperes kifejti, hogy előterjesztette azokat a közvetlen bizonyítékokat, amelyek bizonyítják, hogy a traktor színkombinációja a kereskedelmi származás megjelölésének minősülhet, valamint az említett színkombinációt ábrázoló fényképeket is benyújtotta. Azt is bizonyította, hogy e traktorokat az érintett vásárlóközönség körében hirdette.

24 Az OHIM a felperes által előterjesztett valamennyi érvet vitatja.

A Törvényszék álláspontja

25 A színek, illetve a színek kombinációi (mint olyanok) alkalmasak arra, hogy közösségi védjegyet képezzenek, és önmagukban a 40/94 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése alapján a használat révén megszerezhetik a megkülönböztető képességet azon árukra és szolgáltatásokra, amelyek vonatkozásában a lajstromozását kérték (a Bíróság C-447/02. P. sz., KWS Saat kontra OHIM ügyben 2004. október 21-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-10107. o.] 79. pontja és a Törvényszék T-137/08. sz., BCS kontra OHIM – Deere [zöld és sárga szín kombinációja] ügyben 2009. október 28-án hozott ítéletének [EBHT 2009., II-4047. o.] 28. pontja).

26 A jelen esetben a felperes nem vitatja az elbírálónak és a fellebbezési tanácsnak a bejelentett védjegy bennerejlő megkülönböztető képességének hiányára vonatkozó következtetéseit, hanem a fent említett rendelet 7. cikke (3) bekezdésének a szóban forgó megjelölésre történő alkalmazására szűkíti a vitát.

27 A 40/94 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése értelmében az ugyanezen rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b)–d) pontjában (jelenleg a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b)–d) pontja) szereplő feltétlen kizáró okok nem akadályozzák meg a védjegy lajtromozását, ha az árujegyzékben szereplő áruk, illetve szolgáltatások tekintetében használata révén megszerezte a megkülönböztető képességet.

28 Ezzel kapcsolatban elsőként meg kell állapítani, hogy az ítélkezési gyakorlatból kiderül, hogy a megkülönböztető képességnek a védjegy használata révén történő megszerzésének feltétele, hogy az érintett vásárlóközönségnek legalább egy jelentős része az érintett árukat vagy szolgáltatásokat a védjegynek köszönhetően úgy azonosítsa, mint amely valamely meghatározott vállalkozástól származik (a Törvényszék T-141/06. sz., Glaverbel kontra OHIM [üvegfelület szerkezete] ügyben 2007. szeptember 12-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 32. pontja; analógia útján lásd továbbá a Bíróság C-108/97. és C-109/97. sz., Windsurfing Chiemsee egyesített ügyekben 1999. május 4-én hozott ítéletének [EBHT 1999., I-2779. o.] 52. pontját és a C-353/03. sz. Nestlé-ügyben 2005. július 7-én hozott ítéletének [EBHT 2005., I-6135. o.] 30. pontját).

29 Ezen azonosításnak a megjelölés védjegyként történő használatából kell következnie, tehát a védjegy azon jellemzőjéből és hatásából, amely lehetővé teszi az érintett áruk vagy szolgáltatások más vállalkozások áruitól vagy szolgáltatásaitól való megkülönböztetését (analógia útján lásd a Bíróság C-299/99. sz. Philips-ügyben 2002. június 18-án hozott ítéletének [EBHT 2002., I-5475. o.] 64. pontját és a fent hivatkozott Nestlé-ügyben hozott ítélet 26. pontját).

30 Másodsorban ahhoz, hogy egy védjegy lajstromozható legyen a 40/94 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése értelmében, a megkülönböztető képesség használat révén történő megszerzését azon az egész területen bizonyítani kell, ahol a védjegy eredetileg nem rendelkezett ilyen képességgel (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-25/05. P. sz., Storck kontra OHIM ügyben 2006. június 22-én hozott ítéletének [EBHT 2006., I-5719. o.] 83. és 86. pontját; a Törvényszék fent hivatkozott „az üvegfelület szerkezete”-ügyben hozott ítéletének 35. és 40. pontját; a T-8/08. sz., Piccoli kontra OHIM [egy kagyló formája] ügyben 2009. március 10-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 36. és 41. pontját, valamint a T-75/08. sz., JOOP! kontra OHIM [!] ügyben 2009. szeptember 30-án hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 41. pontját; analógia útján lásd továbbá a Bíróság C-108/05. sz. Bovemij Verzekeringen ügyben 2006. szeptember 7-én hozott ítéletének [EBHT 2006., I-7605. o.] 22. pontját).

31 Harmadsorban a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kiderül, hogy annak meghatározásához, hogy a szóban forgó megjelölés használata révén megszerezte-e a megkülönböztető képességet, átfogóan kell értékelni azon bizonyítékokat, amelyek alátámaszthatják, hogy a védjegy alkalmassá vált az érintett áruk vagy szolgáltatások adott vállalkozástól származókként történő azonosítására, következésképpen ezen áruk vagy szolgáltatások más vállalkozások áruitól vagy szolgáltatásaitól történő megkülönböztetésére (analógia útján lásd a fent hivatkozott Windsurfing Chiemsee ügyben hozott ítélet 49. pontját).

32 Valamely védjegy megkülönböztető képességének a használata révén történő megszerzése megítélésénél tekintetbe vehető többek között a védjegy által elfoglalt piaci részesedés, e védjegy használatának intenzitása, földrajzi kiterjedése és tartama, a vállalkozás által a védjegy reklámozása céljából megvalósított beruházások jelentősége, azon érdekelt fogyasztók hányada, akik a védjegy miatt úgy azonosítják az árukat vagy szolgáltatásokat, mint amelyek egy meghatározott vállalkozástól származnak, továbbá a kereskedelmi és iparkamaráktól és egyéb szakmai szervezetektől származó nyilatkozatok (a fent hivatkozott !-ügyben hozott ítélet 44. pontja; analógia útján lásd továbbá a fent hivatkozott Windsurfing Chiemsee ügyben hozott ítélet 51. pontját és a fent hivatkozott a Nestlé-ügyben hozott ítélet 31. pontját).

33 Negyedsorban valamely megjelölés megkülönböztető képességét, beleértve a használata révén megszerzett megkülönböztető képességet, egyrészt azon áruk vagy szolgáltatások tekintetében kell mérlegelni, amelyekre nézve a védjegy lajstromozását kérték, másrészt figyelembe véve a szóban forgó áru- vagy szolgáltatási kategória szokásosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagfogyasztója részéről történő feltételezett észlelést (analógia útján lásd a fent hivatkozott Philips-ügyben hozott ítélet 59. és 63. pontját, valamint a fent hivatkozott a Nestlé-ügyben hozott ítélet 25. pontját).

34 Végül a megkülönböztető képesség használat révén történő megszerzésének meg kell előznie a védjegybejelentés benyújtását (a Bíróság C-542/07. P. sz., Imagination Technologies kontra OHIM ügyben 2009. június 11-én hozott ítéletének [EBHT 2009., I-4937. o.] 60. pontja és a Törvényszék T-289/08. sz., Deutsche BKK kontra OHIM [Deutsche BKK] ügyben 2010. február 11-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 60. pontja).

35 A fent említett ítélkezési gyakorlat fényében kell megvizsgálni, hogy a jelen ügyben a fellebbezési tanács jogi hibát követett-e el, amikor elvetette a felperes érvelését, mely szerint a bejelentett védjegy használata révén megkülönböztető képességet szerzett a Közösség jelentős részén, és a lajstromozást a 40/94 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése alapján az érintett áruk tekintetében engedélyezni kellett volna.

36 Ezzel kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy a felperes vitatja az érintett vásárlóközönség fellebbezési tanács által adott meghatározását, valamint azon megállapítását, miszerint a szóban forgó megjelölés használata révén nem szerezte meg a megkülönböztető képességet a Közösség jelentős részén.

37 Elsőként, azon érintett vásárlóközönség meghatározását illetően, amelynek tekintetében a bejelentett védjegy használata révén megszerezte a megkülönböztető képességet, a felperes e meghatározást a jelenlegi traktortulajdonosokra és a jövőbeni traktorvásárlókra szűkíti, míg a fellebbezési tanács valamennyi mezőgazdasági termelőre kiterjeszti azt.

38 A Törvényszék úgy ítéli meg, hogy az érintett vásárlóközönség meghatározása az érintett áruk célközönségének vizsgálatához kapcsolódik, mivel e személyek viszonylatában kell a védjegynek az alapvető funkcióját kifejtenie. E közönség meghatározását tehát a védjegyek alapvető funkciójára figyelemmel kell elvégezni, ami abból áll, hogy a fogyasztók vagy a végfelhasználók számára biztosítja a védjeggyel megjelölt az áruk vagy szolgáltatások eredetének azonosíthatóságát úgy, hogy ezen árut vagy szolgáltatást a máshonnan származó áruktól vagy szolgáltatásoktól összetéveszthetetlenül megkülönböztethessék (a fent hivatkozott „az üvegfelület szerkezete”-ügyben hozott ítélet 23. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

39 Ha ezen ítélkezési gyakorlat fényében vizsgáljuk, nem relevánsak a felperes által felhozott azon érvek, amelyek vitatják, hogy az érintett vásárlóközönséget általánosságban a mezőgazdasági termelők alkotják, és amelyek kizárják ebből a meghatározásból mindazt a lakosságot, amely csak potenciálisan érdeklődik az érintett áruk iránt.

40 Egyfelől a mezőgazdasági termelők – földművelői minőségükben – a földműveléshez szükséges eszközök, nevezetesen a traktorok megjelölt célközönsége. A felperes maga is erre a következtetésre jut, amikor a Törvényszékhez benyújtott egyik iratban elismeri, hogy a mezőgazdasági termelők a traktorok tipikus vásárlói. Bizonyos mezőgazdasági vállalkozások kis méretére, valamint a mezőgazdasági termelők költségvetési keretére vonatkozó érvek nem kérdőjelezik meg ezt a következtetést. Amint ugyanis a felperes által a Törvényszékhez benyújtott iratokból kiderül, a különböző traktorgyártóknak sikerült a kis vállalkozásokban használható, kisméretű gépeket kifejleszteniük. Ehhez hasonlóan az, hogy egyes mezőgazdasági termelők nem rendelkeznek a traktor megvásárlásához szükséges forrásokkal, olyan körülmény, amely az idők során változhat, és amely leküzdhető például a mezőgazdasági gépek forgalmazói által tett finanszírozási ajánlatokkal.

41 Másfelől mesterséges a felperes által a jövőbeni traktorvásárlók és azon személyek között tett megkülönböztetés, akik csak potenciálisan érdeklődnek az ilyen gépek iránt. A védjegyjogot, és ezáltal a forgalomba hozott áruk kereskedelmi származásának azonosítását tekintve ugyanis csak a jövőbeni vásárlók lehetnek a traktorok iránt potenciálisan érdeklődő személyek. Így azonnal ki kell zárni más olyan „érdeklődőket", mint a szerelők, a történészek, a szociológusok és a politológusok, akik számára a védjegy alapvető funkciója, vagyis a fenti áruk kereskedelmi származásának a vásárlási szándék meghozatala céljából történő azonosítása nem játszik semmilyen szerepet.

42 A felperes által előterjesztett azon érvek alapján, amelyek vitatják az érintett vásárlóközönség fellebbezési tanács által adott meghatározását, nem bizonyítható, hogy a szóban forgó megjelölésnek a jelenlegi traktortulajdonosok és a potenciális traktorvásárlók általi észlelése különbözne e megjelölésnek általánosságban a mezőgazdasági termelők általi észlelésétől. Az érintett vásárlóközönség ezen megszorító meghatározásának elfogadása azzal a következménnyel járna továbbá, hogy lehetővé tenné, hogy a felperes mesterségesen korlátozza a vásárlóközönséget ahhoz képest, amelynek tekintetében bizonyítania kell a bejelentett védjegy megkülönböztető képességének a használat révén történő megszerzését.

43 A fentiekből következik, hogy a fellebbezési tanács helyesen állapította meg a megtámadott határozat 13. pontjában, hogy az érintett vásárlóközönség a mezőgazdasági termelőkből áll, nem téve az alapján különbséget, hogy a traktor megvásárlásához fűződő érdekük jelenleg is fennáll-e vagy potenciális.

44 Másodsorban, a fellebbezési tanács által a megtámadott határozat 25. pontjában levont következtetéssel szemben a felperes azt állítja, hogy bizonyította, hogy a bejelentett védjegy használata révén megkülönböztető képességet szerzett a Közösség jelentős részén, ahogyan azt az ítélkezési gyakorlat megköveteli.

45 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 40/94 rendelet 1. cikke (2) bekezdésének (jelenleg a 207/2009 rendelet 1. cikkének (2) bekezdése) megfelelően a „közösségi védjegyoltalom egységes," ami azt jelenti, hogy „a Közösség egész területén azonos hatállyal rendelkezik". A közösségi védjegyoltalom egységes jellegéből következik, hogy a lajstromozhatósághoz a megjelölésnek megkülönböztető képességgel kell rendelkeznie az egész Közösségben. Ezért a 40/94 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése (jelenleg a 207/2009 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése) értelmében egy megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha a Közösség egy részén nem rendelkezik megkülönböztető képességgel (a Törvényszék T-91/99. sz., Ford Motor kontra OHIM [OPTIONS] ügyben 2000. március 30-án hozott ítéletének [EBHT 2000., II-1925. o.] 23–25. pontja).

46 E követelmény fényében kell értelmezni a 40/94 rendelet 7. cikkének (3) bekezdését, amely lehetővé teszi azon megjelölések lajstromozását, amelyek használat révén megkülönböztető képességet szereztek. A fenti 30. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében a megkülönböztető képesség használat révén történő megszerzését azon az egész területen bizonyítani kell, ahol a védjegy nem rendelkezett ilyen képességgel.

47 A felperes állításaival ellentétben ez az ítélkezési gyakorlat nem keverendő össze azzal az ítélkezési gyakorlattal, amely a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv (HL 1989. L 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.) 5. cikkének (2) bekezdése, valamint a 40/94 rendelet 9. cikke (1) bekezdésének c) pontja (jelenleg a 207/2009 rendelet 9. cikke (1) bekezdésének c) pontja) szerinti, a tagállamban vagy a Közösségben „jóhírnevet élvez" kifejezés értelmének pontosítására irányul, e feltételt kell a lajstromozott védjegynek teljesítenie ahhoz, hogy a nem hasonló árukra vagy szolgáltatásokra kiterjedő védelemben részesüljön. Ebben az esetben ugyanis nem annak vizsgálatáról van szó, hogy egy megjelölés teljesíti-e azokat a feltételeket, hogy közösségi védjegyként lajstromozható legyen az egész Közösségben. Inkább valamely megjelölés használatának megakadályozásáról van szó, amikor valamely létező védjegy valamely tagállamban vagy a Közösségben jóhírnévvel rendelkezik és a megjelölés alapos ok nélkül történő használata sértené vagy tisztességtelenül kihasználná az említett védjegy megkülönböztető képességét vagy jóhírnevét. Így a Bíróság úgy ítélte meg, hogy területi szempontból a megjelölés használatának megtiltásához elegendő, ha a 89/104/EGK irányelv tekintetében valamely tagállam, illetve a 40/94 rendelet tekintetében a Közösség jelentős részén jóhírnevet élvez a védjegy (a Bíróság C-375/97. sz. General Motors ügyben 1999. szeptember 14-én hozott ítéletének [EBHT 1999., I-5421. o.] 28. és 29. pontja, valamint a C-301/07. sz. PAGO International ügyben 2009. október 6-án hozott ítéletének [EBHT 2009., I-9429. o.] 27. és 30. pontja).

48 A jelen esetben az előzőekből az következik, hogy a felperes állításával, valamint a fellebbezési tanács által a megtámadott határozat 19. pontjában levont következtetéssel szemben a bejelentett védjegy megkülönböztető képességének a használat révén történő megszerzését a Közösség egész területén bizonyítani kell ahogyan erre a közösségi védjegy lajstromozása iránti kérelem benyújtásának időpontjáig, vagyis 2004. július 15-ig sor került, kivéve a Közösség azon részét, ahol a bejelentett védjegy már

eredetileg is rendelkezett ilyen képességgel. A fenti 28. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében az érintett vásárlóközönség legalább egy jelentős részének ezen a területen – amely magában foglalja azon tíz új tagállam területét, amelyek a 2004. május 1-jei bővítéssel csatlakoztak az Európai Unióhoz – kell az érintett árukat a bejelentett védjegynek köszönhetően úgy azonosítania, mint amely valamely meghatározott vállalkozástól származik.

49 A fellebbezési tanács ezen értékelési hibája azonban nem eredményezi a megtámadott határozat jogellenességét, mivel azok a feltételek, amelyeket figyelembe kell venni annak megállapításakor, hogy a bejelentett védjegy használata révén megszerezte-e a megkülönböztető képességet, szigorúbbak a fellebbezési tanács által alkalmazott feltételeknél. A fenti 30. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében ugyanis a bejelentett ábrás megjelölés lajstromozhatóságához a felperesnek bizonyítania kellett volna, hogy a szóban forgó megjelölés a lajstromozás iránti kérelem benyújtását megelőzően használata révén megszerezte a megkülönböztető képességet a Közösség egész területén, az érintett vásárlóközönség jelentős része tekintetében. E célból a felperes különböző, a fenti 32. pontban megjelölt típusú bizonyítékokat nyújthatott volna be az OHIM-hoz az egyes tagállamokban elérhető adatoktól függően (lásd ebben az értelemben fent hivatkozott „zöld és sárga szín kombinációja”-ügyben hozott ítélet 39. pontját).

50 A felperes a bizonyítás terén számára ily módon biztosított széles mozgástér ellenére sem szolgáltatott egyetlen bizonyítékot, amely lehetővé tenné annak megállapítását, hogy megszerezte a fenti megkülönböztető képességet a tíz új tagállamban. Egyrészt ugyanis nem terjesztett elő egyetlen bizonyítékot sem azon állításai alátámasztására, miszerint „jelentős előrelépéseket” tett a fent említett tagállamokban, másfelől elismerte, hogy „a bizonyítékokból egyértelműen kiderül, hogy a bejelentett védjeggyel rendelkező árukat (az akkori) 25 tagállamból 23-ban értékesítették”. Ezenfelül, amint a Törvényszékhez benyújtott iratokból kiderül, a felperes elismerte, hogy a lajstromozás iránti kérelem benyújtásának időpontjában nem volt olyan helyzetben, hogy bizonyítsa, hogy a szóban forgó megjelölés használata révén megszerezte a megkülönböztető képességet a fent említett tagállamokban. Ezért a 40/94 rendelet 7. cikke

(2) bekezdésének megfelelően a bejelentett védjegy lajstromozását megakadályozza, ha nem rendelkezik megkülönböztető képességgel a Közösség egy részén.

51 A felperes által hivatkozott, a bejelentett védjegy megkülönböztető képességének a használat révén történő megszerzésének igazolására irányuló, általa előterjesztett bizonyos iratok bizonyító erejére vonatkozó érvek egyike sem olyan jellegű, amely e következtetést megkérdőjelezné.

52 Elsőként, a szakértő vásárlóközönség felperes által előterjesztett nyilatkozatait illetően meg kell állapítani, hogy azok nem minden tagállamból származnak. A felperes által benyújtott nyilatkozatok ugyanis kizárólag Belgium és az Egyesült Királyság szakmai csoportosulásainak képviselőitől származnak, és azok kizárólag Belgiumra és az Egyesült Királyságra vonatkoznak, azokra az országokra, amelyekre valószínűleg a fent említett képviselők ismeretei korlátozódnak.

53 Kétségtelen, hogy ezek a nyilatkozatok közvetlen bizonyítékoknak minősülnek a bejelentett védjegy megkülönböztető képességének használat révén történő megszerzésére, amit a felek nem vitattak. Az ítélkezési gyakorlat értelmében azonban a védjegy lajstromozása iránti kérelem benyújtásának időpontjában 25 tagállam közül kettőből származó szakmai nyilatkozat nem alkalmas annak bizonyítására, hogy a szóban forgó megjelölés megkülönböztető képességet szerzett a Közösség többi országában (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott „az üvegfelület szerkezete”-ügyben hozott ítélet 39. pontját). Ezen túlmenően a tárgyaláson tett állításai ellenére a felperes nem bizonyította, hogy páneurópai szervezetek képviselői lennének, akiknek a nyilatkozatai az egész Közösségre kiterjednek. Ezért ezek a nyilatkozatok nem tekinthetők úgy, mint amelyek elegendők annak bizonyítására, hogy a bejelentett védjegy használata révén a fent említett tagállamokon kívül megszerezte a megkülönböztető képességet.

54 Másodsorban, az eladási mennyiséget és a hirdetési anyagokat illetően meg kell jegyezni, hogy az ítélkezési gyakorlat értelmében ezek másodlagos bizonyítékoknak minősülnek, amelyek adott esetben megerősíthetik a használat révén megszerzett megkülönböztető képességre vonatkozó olyan közvetlen bizonyítékokat, mint amilyeneket a nyilatkozatok tartalmaznak. Az eladási mennyiség és a hirdetési anyagok önmagukban ugyanis mindössze azt bizonyítják, hogy a szóban forgó áruk célközönsége a megjelölést a kereskedelmi származás megjelöléseként észleli. Ezért azon tagállamokat tekintve, amelyekre vonatkozóan semmilyen bizonyítékot nem terjesztett elő a felperes, a használat révén megszerzett megkülönböztető képesség nem bizonyítható kizárólag az eladási mennyiséggel és a hirdetési anyagokkal (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott „az üvegfelület szerkezete”-ügyben hozott ítélet 41. pontját).

55 A jelen esetben a felperes által előterjesztett iratok vizsgálatából kiderül, hogy az eladási mennyiségre és a kifejtett hirdetési tevékenységre vonatkozó egyetlen irat alapján sem állapítható meg, hogy az érintett vásárlóközönség mekkora része azonosítja a szóban forgó megjelölést a kereskedelmi származás megjelöléseként. Ezen túlmenően az elterjesztett hirdetési anyag meglehetősen csekély, néhány angol és német nyelvű iratra és a bejelentett védjegy nyolc tagállamban való közzétételére vonatkozó költségjegyzékre korlátozódik.

56 Kétségtelen, hogy a felperes a szóban forgó piacra való intenzív és tartós belépés bizonyítása céljából előterjesztett olyan iratokat is, amelyek a bejelentett védjegy piaci részesedését bizonyítják a különböző tagállamokban. Miután azonban a Törvényszék összevetette e piaci részesedéseket a felperes által benyújtott értékesítési adatokkal, valamint egy – szintén a felperes által benyújtott – független tanulmány adataival, jelentős ellentmondások fennállását állapította meg. Következésképpen a felperes által előterjesztett piaci részesedések nem megbízhatók, és így nem elegendők a bejelentett védjegynek a közösségi piacra való intenzív és tartós belépésének bizonyításához.

57 Végezetül, a fényképeket illetően, ezek mindössze azt bizonyítják, hogy a felperes a piros, a fekete és a szürke szín kombinációját használta a traktorjain. Az eladási mennyiséghez és a hirdetési anyagokhoz hasonlóan önmagukban azonban nem bizonyítják, hogy a szóban forgó áruk célközönsége a szóban forgó megjelölést a kereskedelmi származás megjelöléseként észleli.

58 Mindezekből az következik, hogy – amint a fenti 49. pontban megállapításra került – a fellebbezési tanács által a releváns terület meghatározása során elkövetett hiba csak nem lehet hatással a megtámadott határozat jogszerűségére nézve, mivel a felperes nem bizonyította a bejelentett védjegy megkülönböztető képességének a használata révén történő megszerzését a Közösség egész területén.

59 Következésképpen az egyetlen jogalapot el kell utasítani, és ebből következően a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

60 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, az OHIM kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (második tanács)

a következőképpen határozott:

1) A keresetet elutasítja.

2) A CNH Global NV-t kötelezi a költségek viselésére.

Pelikánová Jürimäe Soldevila Fragoso

Kihirdetve Luxembourgban, a 2010. szeptember 29-i nyilvános ülésen.

Aláírások